

't Was aan zijn advocaat dat hij zijn vrijstelling te danken had.... Die jonge man, welke een zonderling belang in hem scheen te stellen, was hem herhaaldelijk in de gevangenis komen bezoeken, en telkens had hij zijn verbazing uitgedrukt vader zoo volkomen verschillend te vinden van al de andere gevangenen, steeds opgeruimd en levenslustig, terwijl de meesten — en niet zonder reden — ter neer gedrukt en ongelukkig waren. „Houdt ge wellicht van zulk een leven?” had de advocaat hem eens gevraagd. „Verduiveld niet, meneer de advocaat, maar kan men er niet zoo wel om lachen dan om weenen!” had vader vroolijk geantwoord. „Welnu,” voer de advocaat voort, „gij ziet er mij niet als een boosdoener uit en ik zal het eens beproeven of ik u vóór den verplichten termijn niet kan in vrijheid doen stellen.” Vader had den advocaat een woord van dank gezegd, zonder echter veel hoop in zijne belofte te stellen. Hij had er zelfs niet eenmaal, uit vrees voor een teleurstelling, aan moeder van gesproken, als deze hem de laatste maal in de gevangenis was komen bezoeken; en hij dacht er ook niet verder meer over na, toen de bewaker dien namiddag, om vier ure juist, de deur van zijne cel kwam openen en hem zei:

„Komaan, ge zijt vrij....!”

„Hoe zoo! ik ben vrij! gij wilt me wat wijs maken!” had vader verbaasd uitgeroepen.

„Oh,.... als ge verkiest nog wat te blijven....” had de bewaker glimlachend geantwoord, met een gebaar als om de celdeur wêer te sluiten.

Maar of vader er uit snelde!.... De bewaker had hem tot aan het hek van de gevangenis vergezeld, en daar vader hem enkele woorden van dankbetuiging zei:

„'t Is *mij* niet dien gij moet danken, maar wel uw advocaat,” was hem de man in de rede gevallen. „'t Is te danken aan *zijne* tusschenkomst dat gij twee maanden vóór den bepaalden termijn in vrijheid gesteld wordt.”

En daarop was vader maar spoedig vertrokken. Hij was recht naar zijn dorpje, naar zijn hutje terug gekeerd, doch nu zou het stellig zijn eerste werk zijn, den braven jongen advocaat in zijn huis te gaan bedanken en een geschenkje voor hem meê te nemen.

Een geschenkje....! Toen vader den volgenden dag na een langen, verkwikkenden slaap, nog zonder bezigheid rondom zijn huisje slenterde, met volle longen de verkwikkende zomermorgenlucht inademand, verrukt het schouwspel der natuur bewonderend, die hij sinds maanden niet meer gezien had, dacht hij er over na wat hij den advocaat wel zoude kunnen geven.

Een geschenk...., en er was geen centiem meer in huis! En niet alleen was er geen geld meer, maar wel verscheidene frank schuld voor allerlei onontbeerlijke dingen, welke moeder op crediet in de winkeltjes der wijk gehaald had. Zelfs indien hij de goede kans had onverwijld ergens werk te vinden, wat bijlange niet waarschijnlijk was, zou hij weken en weken moeten arbeiden om de oude schuld uit te dooven en iets te kunnen sparen. En toch